

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψιλή 'Ορθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 669—670

Ἔτος ΚΗ. 1 Ἀπριλίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φδλλου Δρχ. 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον τοῦ Τσακοῦ

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας

Εἰς τὴν ἐν τῇ ἀπάσῃ Ὁρθοδοξίᾳ οἰκουμένην, εἶναι γνωστή ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν ἐορτάζεται ἡ ἀνάμνησις τῆς νίκης τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἀγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, ὡς Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν διαφόρων αὐτῆς ἐθνῶν. Ὡς ἐκ τούτου, καθήκον ἐξέωρῆσα καὶ ἐγὼ ὡς ἐλάχιστος ἱεροψάλτης νὰ ἐκφέρω διὰ τῆς παρουσίας μου τὴν ταπεινὴν γνώσιν. Τὸ κύριον ρήγμα ἐπὶ ἤλθεν κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ὁπότε ἡ Ἐκκλησία ἐχωρίσθη εἰς δύο· εἰς Δυτικὴν Παπικὴν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον. Ἐκ τῆς Παπικῆς ὁμῶς ἔκκλησις κατόπιν τοῦ μεγάλου μεταρρυθμιστικοῦ κινήματος τοῦ 16ου — 17ου αἰῶνος, ἀπεχωρίσθησαν, ἀποκηρύσσοντα δόγματα διαμαρτυρουμένων. Ἡ ἀμετάκλητος καὶ αἰώνιος πηγὴ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ὡς αἰώνιος καὶ ἀλόγιστος μὲ τὰ ἐπὶ μυστήριά της. Αἰῶνα ἀλόκληρον κατετάραξε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἰδίᾳ τῶν Εἰκονομάχων. Ὁ μὲν πρῶτος διώκτης ὑπῆρξεν ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Ἰσαυρος, ἐσχάτος δὲ ὁ Θεόφιλος, σὺζυγος τῆς Ἀγίας Θεοδώρας, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μιχαὴλ τοῦ Αὐτοκράτορος ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς του, λιπάνευσαν μετ' ὅλου τοῦ κλήρου τὰς Ἀγίας Εἰκόνας καὶ ἐστόλισαν ἐκ νέου τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὸ 842, κυβερνήσαντες τὸν Θρόνον μέχρι τοῦ 857, στερεώσαντες πάλιν τὴν Ὁρθοδοξίαν, πατριαρχεύοντες τοῦ Μεθοδίου. Ἡ Ἀγία Θεοδώρα ἀπὸ τὴν υπερβολικὴν τῆς πίστεως πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐτόνισε παρρησίᾳ μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ τὰ ἐξῆς: «Εἰ τις τὰς Ἀγίας Εἰκόνας οὐ προσκυνεῖ καὶ ἀσπάζεταιται σχετικῶς οὐ λατρευτικῶς, οὐχ ὡς Θεοῦ ἀλλ' ὡς Εἰκόνας ἀρχιετύπων διὰ τὸν πόθον, εἴη ἀνάθεμα». Ζήτησασα καὶ παρὰ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν τοῦ σὺζυγου τῆς. Ἰδοὺ καὶ ἄλλη ἐμπνευσμένη καὶ διδασκτικὴ ρῆσις ἐνὸς ἐκ τῶν σοφῶν καὶ σοφιδίων Ἀγίων Πατέρων, τὸν ὁποῖον ἐξαιρετικῶς τιμᾷ καὶ γεραίρει ὁ Ἱεροσολυτικὸς κόσμος ἰδίᾳ τῆς Θεσσαλονίκης, τὸν ρασοφόρον Ἅγιον Ἰωάννην Δαμασκηνόν. «Πᾶσα τιμὴ ἀποδιδομένη εἰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας ἀναφέρεται εἰς τὸν εἰκονιζόμενον δι' αὐτῆς ἄλλη λατρεία ὀφειλομένη εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἄλλη τιμὴ ἀρμόζουσα εἰς τοὺς Ἀγίους».

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ποὺ ἐγενήθημεν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ ἀνετράφημεν ἐν αὐτῇ ἀσχετῶς εἰς οἰονδήποτε τρόπον καὶ χρόνον τῆς γῆς καὶ οἰσθητοῦ ξένης κρατικῆς ἐξουσίας (ὡς εὐρέθημεν ἐν Τουρκίᾳ δυστυχῶς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἑλληνικῆς μας γλώσσης). Ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ καιροὺς ἐπολέμησε μὲ τοὺς Καίσαρας καὶ ἐνίκησεν αὐτούς· ἐπίσης ἐπολέμησε μὲ τοὺς Ἰσχυροὺς καὶ αὐτοὺς ἐνίκησεν καὶ θὰ νικήσῃ πάλιν θείᾳ δυνάμει πολλοὺς παρομοίους ἐπινοητάς, μεταρρυθμιστάς καὶ μοντεριστάς μεγάλους. Αὐτοὺς... γνωρίζομεν ἡμεῖς, οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι

Ἕλληνες τυγχάνοντες ὡς θεματοφύλακες τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου, μὴδὲ τῶν παληοημερολογητῶν ἐξαιρουμένων τοὺς ὁποίους ἔχομεν ὡς ἀδελφούς μας, ἐφ' ὅσον πολλοὶ γινώσκουσι ὅτι ὄντως ἡ ἡμέρα τῶν εἰναι ἐκ τῆς σαρκὸς μας καὶ ὁσπτοῦν ἐκ τῶν ὁσπτοῦν μας, ἀνευ οὐδεμιᾶς δογματικῆς διαφοράς εἰμὴ μόνον μὲ ἐλάχιστας ἡμέρας (13) καὶ ταύτας οὐχὶ εἰς κινήτας μας ἐορτάς, τὰς ὁποίας συνηγοροῦμεν ἀσυγκρίτως. Οὐδέποτε νὰ λησμοῦμεν ἡμεῖς οἱ σταθερῶς Χριστιανοί, μᾶλλον νὰ ἐνθυμούμεθα περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μίαν ἑτέραν ρῆσιν, ἐνὸς σοφοῦ ἀειμνήστου Ἑλλήνου ἀνδρὸς Μάρκου Εὐγενικοῦ: «Οὐκ ἀρνησάμεθα Σὲ φίλη Ὁρθοδοξία οὐ ψευδόμεθα Σὲ πατριπαράδοτον σέβας, ἐν Σοὶ ἐγενήθημεν ἐν Σοὶ ζῶμεν, εἰ δὲ καιρὸς καλέσῃ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνησόμεθα. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι κληρονομία δυνάμεως καὶ ἰσχύος φωτός. Κληρονομία ὄντως θεμελιωμένη ἐπὶ αἱμάτων καὶ ἀγῶνων μακροτάτων, κατὰ πασῶν κακοδόξων αἱρέσεων καὶ ἀπάτης τῆς ἀληθείας, ὡς εἶναι Χιλιασμός, Μασονισμός, Πνευματισμός, Οἰκουμενισμός, Σαββατισμός, Ἀντιχριστιανισμός, Ἐκφυλισμός κλπ. Φορεῖς τῆς ἀληθοῦς παραδόσεως τῆς οὐρανίου Χριστιανικῆς Πίστεως ὑπῆρξαν κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἐπίσκοποι τῶν ὁποίων ἀρχαιότεροι εἶναι οἱ Τιμέθεος Ἐφέσου, Τίτος Κρήτης, Κλήμης Ῥώμης, Ἰάκωβος Ἱερουσαλὴμων, Διονύσιος Ἀθηνῶν κ.ἄ. Καὶ ἤδη διερωτῶμεθα οἱ πάντες: ποῖος σὺφρων καὶ εὐσυνείδητος Ὁρθόδοξος δὲν ἀσυνωρίζει εὐσεβῶς τὰ ἱερὰ καὶ τετιμημένα ράσα τὰ ὁποῖα περιεβλήθησαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ καὶ μέχρι σήμερον ἀξίως οἰκουμένης τοῦ ἀπὸ Πατριάρχας μέχρι Ὑποδιακόνων, ὡς ἐλκετοὶ ἄνδρες τῆς Ἐκκλησίας πρὸς περιφρούρησιν, διαφύλαξιν καὶ συμβολὴν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Οἰκουμένῃ; Ἡ μήπως οἱ ἡρωικοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 21 δὲν ἐμάχοντο διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν; Ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἰς τοιαύτας περιπτώσεις οὐ μόνον ὑψολογεῖ τοὺς τοιοῦτους ἱερούς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ συμμετεῖχε ἐνεργῶς μὲ οὐκ ὀλίγας θυσιάς καὶ διὰ φρικτῶδους! Αἰὼνια τῶν ἡμῶν Μνήμη. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὑπῆρχον, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν ἴσως καὶ μελλαντικῶς ὠρισμένα ἀνθρώπινα μορφα ὑποκαταστάσεις, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω κατὰ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας, ὡς κακοδόξοι καὶ πεπλοσημέναι αἱρέσεις μὲ τυπικὰ σχήματα προβάτων, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἐκείνητοι ψευδοδιδάσκαλοι καὶ λύκοι ἀρπαγες...» καὶ ἰδίως οἱ Χιλιασταί, οἵτινες ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀσκούν ὑπόκλιον προσηλιτισμὸν κατὰ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας ἀφανῶς καὶ ἐμφανῶς. Δι' αὐτοὺς ὁμοῦ καὶ διὰ παρομοίους, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν ΕΝΑ Ἀπόστολος σαφῶς ἀναθεματίζει «εἰ τις Ὑμᾶς Εὐαγγελίζεται παρ' ὁ παρελάβετε ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α' 9). Πάλιν ὁ αὐτὸς κορυφαῖος Ἀπόστολος πρὸς ((Θεσ. β' 2.15) «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς

παροδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε.

Λυπούμαι πού δέν μοί ἐπιτρέπει ὁ πολύτιμος καί στενός χώρος τῆς παρούσης Ἐφημερίδος νά συνεχίσω περισσσότερον καί παρά τήν θέλησίν μου καταλήγω μέ τήν ἐξῆς θερμήν πανορθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν εὐχήν: «Στερεῶσαι

Κύριος ὁ Θεὸς τὴν Ἀγίαν καὶ ἀμώμητον Πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, σὺν τῇ Ἀγίᾳ αὐτοῦ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς αἰῶνας αἰῶ. ω. ».

Βεν. 45 Διαμαντῆς Μουτεβελῆς
Θεσσαλονίκη

Ἡ τελετὴ τῆς Κυριαυῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς ἐγένετο καὶ πάλιν ἐφέτος ἡ τελετὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ταύτην τὴν φορὰν εἰς τὸ ἡμέτερον Οἰκοτροφεῖον τοῦ Τσακοῦ παρόντων ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ πλειάδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἡ αἰθουσα διαλέξεων καὶ κηρυγμάτων ἦτο κατάμεστος, ὅταν ἤρχισεν ἡ Τελετὴ καὶ ὁ περίξ τοῦ Οἰκοτροφείου χώρος

πλήρης ὀχημάτων πάσης φύσεως.

Αὕτη ἤρξατο μετὰ προσευχὴν καὶ ὕμνους κατασκευαίκοις.

Πρῶτος τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἀλέξανδρος, οὗτινος τὸν λόγον δημοσιεύομεν κατωτέρω πρὸς ὄφελος ψυχικῶν τῶν ἀναγνώστων τοῦ παρόντος Ὁρθόδοξου Περιδικοῦ ἡμῶν.

Ὁ Λόγος τοῦ Μακαριωτάτου

Σεβασμιότατοι Ἱεράρχαι:

Τίμιον Πρεσβυτέριον

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Ὅλγια: ἡμέραι δύνανται νά παραβληθῶσι πρὸς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι ἡ ἡμέρα αὕτη ἔχει τὸ ἰδιάζον, τὸ μεγαλειώδες, τὸ ἀπαράμειλον, τὸ ἀφθιτον, τὸ αἰώνιον. Εἶναι ἡ ἐορτὴ τοῦ Θεοῦ, καθότι ἡ λέξις Ὁρθοδοξία εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὴν εἰς Θεὸς ὡς ὑποδηλοῦσα τὴν ὁρθὴν περί-Θεοῦ δόξαν.

Τὴν ἐορτάζομεν κατ' ἔτος ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μετ' ἰδιαιτέρας λαμπρότητος καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως ὡς ἡμέραν νικῶν καὶ θριάμβων τῆς ὁρθῆς Πίστεως κατὰ τῶν πικριλυνῶν αἵρέσεων καὶ πλανῶν.

Προπάντων ἡμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Πατρίῳ Ἐορτολόγιον ἔχομεν συνδέσει τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἡμέτερος ἀγῶν, εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀποβλέπει καὶ πρὸ παντὸς ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τὰ Δόγματα, τοὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς Παραδόσεις.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἐορτὴ μετὰ ἀπρομέτρητον πνευματικὸν βάθος, ὕψος καὶ πλάτος. Εἶναι ἡμέρα «χαρμῆς ὡς καὶ ἐὺ φρο-

σῶν ἡς ἀνὰ πλεῶς» καθὼς φάλλει καὶ ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Εἶναι ἡμέρα ὑπομνηστικῆς εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους τοὺς μόχθους, τοὺς ἀγῶνας, τὰς θυσίας καὶ τὰ μαρτυρικὰ αἵματα, τὰ ὑποῖα ἀφειδῶς ἐχύθησαν διὰ τὴν ἀλώδην διατήρησιν τῆς πατροπαράδοτου εὐσεβείας. Εἶναι ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει τοὺς Θεοφύρους Πατέρας, τοὺς Ὁσίους, τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητάς, οἵτινες οὐδὲ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐφείσθησαν χάριν τῆς Ἀληθείας. Εἶναι ἡμέρα καθ' ἣν Ἀὕτη παραδίδει «τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι» ὅσους παντοειδῶς ἐπολέμησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ προσεπάθησαν νά καταλύσωσι πᾶν ὅ,τι τὸ ἱερὸν καὶ ὁσιον τῆς ὑγινοῦς πίστεως ἡμῶν.

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὅποια ἱερὰ καθήκοντα! ὅποια ὑψηλαὶ ὑποχρεώσεις προκύπτουσι ἐκ τοῦ σεβασμοῦ καὶ ἐορτασμοῦ τῆς ἡμέρας ταύτης!

Σήμερον κατὰ τοὺς χαλεποὺς ταύτους καὶ κρίσιμους διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καιροὺς, οὓς διερχόμεθα, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται νά ἀγωνισθῶμεν. Νά ἀγωνισθῶμεν σθεναρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς μέχρι θυσίας καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς πολυτίμου ζωῆς ἡμῶν.

«Οἱ καιροὶ οὐ μενεατοί». «Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγῶν». Ἡ Ὁρθοδοξία βάλλεται σήμερον πανταχόθεν. Βάλλεται ὑπὸ ἀναριθμητῶν αἱρέσεων καὶ κακοδοξῶν.

Πρὸ παντὸς ὁμῶς ἄλλου δάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ αἵρεσις ἢ μᾶλλον ἡ παραίνεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει ἐγείρει ἐξοντωτικόν, θρασύν, ἰσχυρόν, συνεχῆ καὶ λυσσώδη πόλεμον κατὰ τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν Πίστεως.

Πολλοὶ ὁπαδοὶ τοῦ ἀπαισίου συγκρητισμοῦ, Κληρικοί τε καὶ λαϊκοὶ μὲ σύνθημα τὴν Ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν προχωροῦσι ἀγαλλομένῳ ποδὶ «πρὸς τὸ ψεῦδος, τὴν πλάνην, τὴν κακοδοξίαν, καὶ σπεύδουσι νὰ παραδώσωσι τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν δεσμίαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν αἰρετικῶν ἢ κάλλιον τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Τοσαύτη νοσηρὰ, ἐγκληματικὴ καὶ ἀλλοπρόσαλλος ἐρωτοτροπία πρὸς τὴν πλάνην — καὶ δὴ τοιαύτην πλάνην — σπανίως ἔχει παρουσιασθῇ εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

Ἄς κλαύσωμεν πικρῶς καὶ στενάξωμεν γοερῶς διότι οἱ φυσικοὶ προστάται τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας κατεπρόδωσαν τὴν πανάσπιλον παρακαταθήκην τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ποῖος ἐκ τούτων διδάσκει καὶ κηρύττει περὶ τῆς πίστεως τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων; Ποῖος ὁμιλεῖ καὶ διασαλπίζει περὶ ἐμμονῆς εἰς τὰ Δόγματα, τοὺς Κανόνας καὶ τὰς Παραδόσεις; Μόνον οἱ ὀπισθοδρομικοὶ καὶ ἀφελεῖς, μόνον οἱ «πτωχοὶ τῷ πνεύματι» Παλααιοσημερολογίται καὶ μὴ ἐννοοῦντες κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς τὴν ἀνάγκην τῆς προσαρμογῆς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ σύγχρονον πνεῦμα.

Ὅποια πλάνη ἔχει καταλάβει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν Οἰκουμενιστῶν! Ὅποια πλάνη, φεῖ! Νὰ ἐπιδιώκωσι νὰ καταργήσωσι πάντα τὰ ἱερὰ καὶ δοξα τῆς Πατρὸς πίστεως διὰ νὰ ἁρέσωσι εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἀκούουσι τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν ὁρνοφωνοῦντα: «Εἰ ἀνθρώποις ἤρεσκον Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην».

Δὲν σέβονται ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι διεκήρυξαν: «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Μαρτύρων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστῆριξεν» οὐδὲν ἐξαιροῦμεν, οὐδὲν προστίθεμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς μιᾶς ἁγίας, καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν».

Ἀγωνιώσι καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἐκκοσμηώσωσιν καὶ ἐκνομηκώσωσιν τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὡς ὑποστηρίξουσι δυνήθῃ νὰ προσεγγίσῃ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐπιδιώκουσι τὴν σύντηξιν τῶν ἀκολουθιῶν, τὴν κατάργησιν τῆς νηστείας, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ράσου, τὴν σύμμετρον κουράν τῶν κληρικῶν, τὸν γάμον τούτων μετὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἁρμονίου εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ τῆς ἀντιπαραδοσιακῆς τετραφώνου χορωδείας, τὴν κατάργησιν τῶν τέμπλων καὶ τὴν ἐπιβολὴν ἐν γένει πολλῶν νεωτερισμῶν ὅπως ἀντικειμένων πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ σεπτῶν παραδόσεων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνονται ἐν πολλοῖς καὶ ἐν ἄλλοις ὀφθαλμοφανῶς ἀντιμετωπίζουσιν τὴν ἀντίδρασιν τῶν

ὀγύως καὶ ὀρθῶς φρονούντων περὶ πίστεως μετέρχονται πᾶν μέσον θεμιτόν τε καὶ ἀθέμιτον, ἵνα ὡς οἶόν τε, τάχιστα προδῶσιν εἰς τὴν σύγκλησιν Συνόδου πρὸς κατοχύρωσιν καὶ σταθεροποίησιν τῶν ὧν κακῶς καὶ ἀντικανονικῶς βούλονται νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Μεῖζων τῆς τοιαύτης προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἔχει πατὲρ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἢ μᾶλλον ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ἡ χεῖρων ἐξ ὅλων τῶν αἱρέσεων, ὅσαι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐνεφανίσθησαν.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἄρνησις τῶν Δογμάτων, τῶν Κανόνων καὶ τῶν Παραδόσεων, εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἱρέσεων καὶ ὁ δεινότερος τῶν πολεμίων τῆς ἀγνῆς καὶ ἀνοθεύτου πατροπαράδοτου Πίστεως.

Καὶ τὴν καταπάτησιν ταύτην παντὸς ἱεροῦ καὶ δόξου, προσπαθοῦσι νὰ ἐπιτύχωσι καὶ παγιώσωσιν οἱ δόλιοι, ὕπουλοι, καταχθόνιοι καὶ ἀπαίσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μέσῳ Πανορθόδοξου Συνόδου, ἵνα ὁπῶτε προκύψῃ μία κατὰστασις DE FACTO παραδοχῆς ἐσσεῖ ἀποφάσεων πάντῃ ἀντιθέτων καὶ προσκρουόντων εἰς τὸ παραδοσιακὸν πνεῦμα.

Πανορθόδοξος Σύνοδος! ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνυμᾶται οὕτω, μία Σύνοδος ὑπονομεύουσα τὴν πανάσπιλον Ὁρθοδοξίαν καὶ σκοποῦσα, νὰ ὑποτάξῃ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν εἰς τὴν αἵρεσιν, τὴν πλάνην, τὸ ψεῦδος.

Οὐαί, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς δολιότητος αὐτῶν!!! Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν διαλόγων τῆς ἀγάπης, τῶν διακρίσεων καὶ τῶν Συνόδων προδίδουσι τὴν ἀχραντὸν Ὁρθοδοξίαν, οὐσιαστικῶς δὲ ἄρνοῦνται τὸν Θεόν, διότι Ὁρθοδοξία καὶ Θεὸς εἶναι ἐννοιαὶ συνυφασμέναι καὶ ἀλληλένδετοι.

Καθότι Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ περὶ Θεοῦ ὀρθὴ δόξα, τοὔτέστιν αὐτὸς ὁ Θεός.

Ἐὰν ἡ Πανορθόδοξος αὕτη, ὡς τὴν ἀποκαλοῦν, Σύνοδος συγκληθῇ καὶ ἐὰν αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς ἀντίκεινται εἰς τὴν Παραδοσιακὴν Ἀγιοπατερικὴν Θεολογίαν, οὐδεὶς θὰ ἀποδεχθῇ ταύτας. Ὁ εὐσεβὴς κληρὸς καὶ λαός, ὁ ἀγρυπνὸς ὁσὸς φύλαξ τῆς ἀκράτου Ὁρθοδοξίας θὰ ἀντιδράσῃ σφόδρα καὶ θὰ ἐμμεῖνῃ πιστὸς ἄχρι θανάτου εἰς ὃ, τι πάντοτε πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη.

Δύναται τις νὰ ἀναμένη ἀπὸ μίαν τοιαύτην Σύνοδον ἀποφάσεις ἀγαθὰς καὶ συμφώνους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τὴν γραμμὴν τῶν θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων; Ἀσφαλῶς ὄχι! Καὶ τοῦτο διότι οἱ Οἰκουμενισταὶ ὑπὲρ τὴν ἀλήθειαν ἔχουσι τοποθετήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ ὑπὲρ τοὺς Κανόνας τὴν σκοπιμότητα καὶ τὸ ψεῦδος.

Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετὰ φόβου!

Διότι ἡ Ὁρθοδοξία διατρέχει προσφάτως τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Καὶ ὡς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχομεν χρέος ἱερῶς νὰ φρυκτωρώμεν ἅπαντες, Κληρὸς καὶ

Λαός ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρέπει ἀνὰ πᾶσιν στιγμὴν νὰ εἴμεθα ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Πρέπει ἡ ψυχὴ ἡμῶν νὰ διαφλέγεται ἐκ τοῦ φλογεροῦ πόθου τοῦ Μαρτυρίου, ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, δηλοῦντι, ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ δὲν ἄρκει εἰς τοὺς σημερινούς ἀντιξοούς καὶ θλιβεροὺς διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν καιροὺς, δὲν ἄρκει μόνον ἡ πίστις εἰς τὰ τεθεσπισμένα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν πίστιν ταύτην ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ὁμολογία καὶ τὴν ὁμολογίαν τὸ μαρτύριον, ἐὰν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτήσωσιν.

Ἄς δώσωμεν πάντες τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς φιλοστόργου Μητρὸς ἡμῶν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει σήμερον κατὰ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας πρὸς

τὰ πιστὰ καὶ ἀφωπυμένα αὐτῆς τέκνα, ἵνα ταῦτα ἀναλάβωσι μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὴν πανοπλίαν τοῦ Στρατοῦ καὶ ἀντιπαραταχθῶσιν πρὸς ἄμυναν κατὰ τοῦ παλαμναίου δράκοντος ὅστις θρασείαν ἡγείρε τὴν κεφαλὴν του κατὰ τῆς ὑγιούς καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως.

Ὡς τέκνα καὶ ἡμεῖς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἂς μὴ κωφεύσωμεν καὶ ἂς μὴ βαρυνθῶσιν αἱ καρδίαι ἡμῶν ἐν κραιπάλαις καὶ μέθαις καὶ μερίμναις βιοτικαῖς, ἀλλὰ ἂς σπεύσωμεν νὰ πρωτοστατήσωμεν εἰς ἕνα ἀγῶνα ἱερόν, ἀγῶνα ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων, ἀγῶνα, ὅστις ἀπαιτεῖ ἐξ ἡμῶν θυσίας, ἐνίοτε δὲ θυσίαν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Μακαριώτατον ὁμίλησεν ἐπικαίρως ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καὶ Δαυλείας κ. κ. Ἀκάκιος, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἔχει οὕτω:

Ὁ Λόγος τοῦ Ἁγίου Δαυλείας

Μακαριώτατε Ἁγίε Πρόεδρε
Σεβασμιώτατοι Ἁγιοὶ Ἀδελφοί
Τιμωτάτου Πρεσβυτέρου
Εὐλαχέστατον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Ἰδοὺ θεῖα συνάρσει κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν περιχαρῶς καὶ καθηκόντως πανηγυρίζομεν τὰς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς πεφλημένης ἡμῶν Ἐκκλησίας· ἡμεῖς τὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Θεῖα πρόνοια ἐκπεπαιεῦθη τὴν συνέχισιν τῆς Πατρῴας εὐσεβείας, τὴν διατήρησιν τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδόξιας, συνήλθομεν εἰς τὸ ἡμέτερον τοῦτο πνευματικὸν κέντρον, τὸ οἰκοδομηθὲν ἐμπνεύσει, ἀόκνῃ ἐπιστάσει καὶ μερίμνῃ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τῇ ὕλικῃ ὡμῶν συμβολῇ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, νὰ ἀναμνησθῶμεν ὅλων ἐκείνων τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα συνετάραξαν κατὰ καιροὺς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθαυμάσωμεν τὴν σθεναρὰν ἀντίστασιν ὅλων ἐκείνων τῶν ὑψηλῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος παρελθόντων ἐν τῇ φωτεινῇ ὁρίζοντι. Αὐτῆς καὶ τὰ ὁποῖα κατήγαγον νίκας περιφανεῖς ἐναντίον τῶν ποικιλωνύμων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί

Τεράστια τρομακτικὰ καὶ θυελλώδη κύματα βίας καὶ πλάνης ἐξαπολύει ὁ Διάβολος ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος διὰ νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὴν αἰώνιον καταδίκην. Τὸ ἰσχυρότατον πλῆγμα τὸ ὁποῖον ἐδέχθη διὰ τῆς σωτηριώδους θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, ἐκρούφωσεν τὸ μένος του κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπεδύθη εἰς ἀγῶνα ζοφερόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκει νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ζωηφόρον διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μᾶς καταντήσῃ ἔρριαια, ὑποτελεῖς του καὶ φεῦ! ὑπο-

ψηφίους τῆς κολάσεως.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δλεθρίου αὐτοῦ σκοποῦ παλαίει ὁ βροτοκτόνος καὶ χαιρέκακος δι' ὅλων τῶν μέσων. Δι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συγχύσεις, κλονισμούς, πλάνας καὶ ἐριδας.

Δὲν θέλει ὁ Πονηρὸς νὰ βλέπῃ τὴν Χριστιανοσύνην πορευομένην ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ, ἐν γαλήνῃ καὶ ἀγιότητι. Θλίβεται ὅταν βλέπῃ ὀρθὴν πνευματικὴν ζωὴν. Δὲν ἡσυχάζει ἐὰν δὲν γίνεται κατορθωτὸς ὁ ἀπαλσιος καὶ ἐδελυρὸς σκοπὸς του. Διὰ τοῦτο εὐρίσκει τὰ ὄργανά του καὶ σπεῖρει καταγίγδας αἰρέσεων. Εὐρίσκει ὁμοιδέας του, ἐνθρονίζεται ἐντὸς τῶν καὶ ἐκείθεν κατευθύνει τρομακτικὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων ὁ Ἐωσφόρος κατήλυθεν τὰ χριστιανομάχα ὄργανά του εἰς τὸ φρικτὸν ἔργον τοῦ συγχλονιστικοῦ διωγμοῦ τῆς Χριστιανοσύνης. Τὰ ὄργανα ταῦτα τοῦ Ἀντιχρίστου, οἱ χριστιανοδιώκται αὐτοκράτορες τῆς Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, ἐπετέθησαν κατὰ τῆς νεοϊδρυθείσης χριστιανικῆς Πίστεως ὡς ὀργισμένα ἡφαίστεια ἐπέσαν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ὡς λάβα χιλίων Βεζουβίων.

Μετὰ τὴν ἀπερίγραπτον ἐκείνην βαρβαρότητα, μετὰ τὴν συγχλονιστικὴν ἐκείνην βιαιότητα καὶ ἀπανθρωπίαν ὁ Σατάνης ἐκήρυξε τὸν πόλεμον διὰ τῶν αἰρέσεων.

Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πρώτου αἰρετικοῦ χριστιανομάχου Ἀρείου αἱ δυνάμεις τοῦ ἀντιχρίστου εἶχον στόχον τῶν τὸ Δόγμα, ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ Δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ σάλος ἦτο τότε σεισμικὸς καὶ ἡ ταραχὴ φοβερά. Αἱ συνέπειαι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπολογισθοῦν. Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην ἡ Ἐκκλησία ἐβλήθη ὑπὸ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους μὲ τρομερὰ σφοδρότητα καὶ δι' ὅλων τῶν μέσων.

Ἀπαντα τὰ ὅπλα τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης ἐτέθησαν εἰς συναγερμόν, ἦτοι διαστρευλώσεις Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, διαβολαί, συκοφαντίαι, πλάναι, βία, ἐξορίαι, φυλακίσεις... Τότε καὶ ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἐν μέρει συνεμάχησε μὲ τοὺς αἵρετικούς καὶ πολλοὶ ἔρριπτον συνθήματα «εἰρήνης» καὶ «συνδιαλλαγῆς». Τότε ἀρκετοὶ θεωροῦσαν λύσιν τὸν συμβιβασμὸν ἐπὶ προσδοκίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Πρὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης καταϊγίδος εἰς ἔμεινεν ἀδιάλακτος, εἰς λέων τῆς Πίστεως ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μὴ δεχόμενος οὐδεμίαν ὑποχώρησιν ἀπέναντι τῶν Ἀρειανῶν. Καὶ ὁ ἀδιάλλακτος ἐκείνος ἦτο «ἐ ἀγιώτερος τῶν ἡρώων καὶ ἡρωϊκώτερος τῶν ἁγίων».

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ἠγάπα ἀσφαλῶς καὶ ἐκείνος τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ εἰρήνη ἐκείνη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπειλησῇ τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς περιπτώσιν ὅμως κινδύνου τῆς Ὁρθοδοξίας, προτιμοῦσε «μυρίους πολέμους ἢ εἰρήνης» χωρίζουσης ἅπὸ τὴν Ἀλήθειαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀγὼν μετὰ πείσους καὶ ἀπιστίας, φωτὸς καὶ σκότους, Ὁρθοδοξίας καὶ ἐχθρῶν Αὐτῆς δὲν ἔπαυσε ποτέ. Αἱ φωναὶ τοῦ μίσους καὶ τοῦ ψεύδους κατὰ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπολέμησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων λυσσασθῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἐξεδιπλώθησαν ὡς δάσος πυκνὸν αἱ σημαῖαι τοῦ Ἑωσφόρου καὶ ἔδειξαν ὅλην τὴν ἀπαισίαν καὶ τρομακτικὴν μαρίαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τὸν καταϊγισμόν τῶν πεπυρωμένων θελῶν τοῦ διαβόλου, ἡ Ὁρθοδοξία ὤρθωσε ἀπόρθητον τεῖχος καὶ γίγαντας μαχητάς. Τεῖχος ἀπόρθητον κατέστη ἡ φλογερὴ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ γίγαντες μαχηταὶ ἀπεδείχθησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογηταί, οἱ Ὅσοι, οἱ πιστοὶ ὅπαδοι τοῦ Ἀρνίου Χριστοῦ.

Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἐκεῖνος ἐφώτισεν, ἐνεδυνάμωσεν καὶ κατηύθυνεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Πατέρων καὶ οὕτω ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν πάλιν καὶ τὴν σύγκρουσιν μὲ τὰ ὄργανα τοῦ Σατανᾶ ἐνίκηκε κατὰ τρόπον περιφανῆ καὶ ἐνδοξότατον.

Εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Καισαρείας, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν Μεδιολάνων καὶ τῶν ἄλλων Ἀρχαίων Κέντρων τοῦ μαχομένου Χριστιανισμοῦ ὑπῆρχον τότε Μεγάλοι Πατέρες καὶ διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι καθημερινῶς ἐδίδασκον μὴ προσόμενοι τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων τῶν, ἀλλ' ἦσαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουν μυρίας ζωὰς δι' ἓνα ἰὼτα καὶ μίαν κεραίαν τῆς πίστεως.

Οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἦσαν ἀκαμπτοὶ καὶ ἀδιάλλακτοὶ εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως. Ἐπίστευον ἀκραδάντως ὅτι τὰ δόγματα δὲν εἶναι ξηροὶ τύποι, ἀλλὰ ἡ ζωτικὴ οὐσία, ἡ σποδὺλικὴ στήλη, κρηπίς καὶ στερέωμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως ἡμῶν δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ πλέκουν τὰ νήματα τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ διχασμοῦ. Δὲν ἔπαυσαν νὰ πολεμοῦν ποικιλοτρόπως τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Οἱ Ἑβραῖοι, ὡς γράφει Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης, προετοίμασαν τὴν νέαν ταραχὴν καὶ τὸν σάλον, τὴν εἰκονομαχίαν. Ἐκεῖνοι, μὲ δόλιον τρόπον κατῴρθωσαν νὰ ἐπηρεάσουν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ ἐνσταλλάξουν τὸ δηλητήριο κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

«Αὐτὰ τὰ σάνιδια (λέγουν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα) ὅπου προσκυνεῖτε ἐσεῖς οἱ χριστιανοὶ τὸ εὐρεσόμεν ἡμεῖς εἰς τὰ βιβλία μας, ὅτι δὲν εἶναι πρέπον προσκυνῆτε διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν σε, πρόσταξε νὰ μὴ τὰ προσκυνῶν οἱ ἄνθρωποι».

Καὶ ἀκολούθως εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας Λέοντα τὸν Ἰσαυρον τὸν Γ' ὁ Διάβολος καὶ τὸν ἐπυρπόλησε μὲ τὴν ἀσεβῆ, βλάσφημον καὶ χριστιανομάχον ἐπιθυμίαν καὶ ἀπόφασιν νὰ καταβιάσῃ ἐκ τῶν ἱερῶν Ναῶν τὰς ἁγίας εἰκόνας. Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ ὅποιον ὀνομάζεται εἰκονομαχία εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἤρχισε τὸ 730 μετὰ Χριστὸν καὶ ἠφανίσθη διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως τὸ 843. Δηλαδή, ἓνα καὶ ἐπέκεινα αἰῶνα διήρκεσεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη καταϊγίς.

Δὲν δυνάμεθα σήμερον νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς, θέλωμεν ὅμως νὰ ὑπογραμμίσωμεν ὀρισμένα σημεῖα. Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Ἰσαυρος ἐπεδίωξεν εἰς τὸ ἀσεβές, πανούργον καὶ χριστιανομάχον σχέδιόν του, τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων, νὰ ἐπιτύχῃ σύμφωνον γνώμην τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀγίου Γερμανοῦ. Ὁ σέπτος ἱεράρχης ἠρνήθη τὴν φρικτὴν βεβήλωσιν καὶ δι' ἀσείστων ἐπιχειρημάτων ὑπεγράμμισε τὴν ἀξίαν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Τῷ εἶπεν ὅπως ἐγγίζοντας πρὸς τὸ πῦρ θερμαινόμεθα, οὕτω πλησίον τῶν ἁγίων εἰκόνων ἡ πίστις γιγαντιοῦται καὶ καθίσταται φλογερὰ καὶ ὅτι ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τὴν εἰκόνα τιμὴ, πρὸς τὸ πρωτότυπον, διαβαίνει.

Διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας μάλιστα εἶχεν ἦρδ' ἐκφρασθῇ καὶ διδάξῃ ὁ Ἀγιώτατος Νεῖλος ὁ ἀσκητὴς κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ε' αἰῶνος. «Τὰς ἱστορίας, τὰ γεγονότα, τῆς τε παλαιᾶς καὶ καινῆς Διαθήκης νὰ ζωγραφίζωμεν χεῖρες ἱκανῶν ζωγράφων εἰς τοὺς Ναοὺς, διὰ νὰ μαθαίνουν οὕτω τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ὅτι δὲν γινώσκουσιν ἡράματα».

Ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρος, πρῶτοποιοῦνς αὐταρχικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς ἐξουσίας, ἀφ' οὗ ἀπέτυχε νὰ κλονίσῃ τὴν ἑμμονὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον περὶ τῶν εἰκόνων πίστιν τοῦ σθεναροῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ συνένοχον, τὸν ἐξέβιασεν εἰς παραίτησιν.

Ἦνοιξεν ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἀσχοὺς τοῦ Αἰόλου καὶ ἤρχισεν σεισμικὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων. Διέταξε νὰ κατασυντρίβουν ταύτας καὶ νὰ κατακαύσουν καὶ νὰ τὰς ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐστρεψεν ὅλον τὸ ἄσπονδον μῖσος τοῦ ἐναντίον τῶν Μοναχῶν, οἱ ὅποιοι ὠρθωσαν ἀντίστασιν εἰς τὴν βέβηλον ἐκείνην καινοτομία, τὴν «χωρὶς οἰκουμενικῆς Συνόδου καινοτομεῖσθαι πίστιν».

Ἡρωϊκαὶ μορφαὶ Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, ἡρνήθησαν τὴν ὑποταγὴν εἰς τὰ κελεύσματα ταῦτα τοῦ πολιτικοῦ ἄρχοντος. «Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις καὶ εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε ἀνάθεμα ἔστω», ἔδροντοφώνησαν.

Γιγάντια ἀναστήματα πίστεως καὶ ἀρετῆς, ὡς ὁ Θεόφιλος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Ὅσιος Λογγίνος ὁ Στυλίου, Ὑπάτιος ὁ Ἐπίσκοπος, Ἀνδρέας ὁ Ἱερεὺς, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς κλπ. ὡμολόγησαν τὴν ἀμετακίνητον πίστιν των.

Πολλοὺς ἐτυράννησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, διὰ τρομακτικῶν βασανιστηρίων καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσε διὰ τοῦ πυρός τῶν καιομένων Ἱερῶν Εἰκόνων. Ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανικὸς λαός, ἀφοσιωμένος εἰς τὴν παραδοθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων πίστιν, ἀντέδρασεν σθεναρῶς. Ὁ λαὸς μετὰ ὀδυνῶν ἀπεκήρυξε τὴν εἰκονομαχίαν καὶ ἡ τρομακτικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἰσαύρου συνετρίβητο συνεχῶς εἰς τὰ ἀπόρθητα τείχη τῆς ἀδιאלάκτου πίστεως.

Οἱ ἀσεβεῖς αὐτοκράτορες, οἱ ὅποιοι συνέχισαν τὴν εἰκονομαχίαν παρὰ τοὺς προκαλουμένους τριγμοὺς εἰς τὸν ἄγνόν κόσμον τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἐπέτυχον τῶν ἐπιδιωκόμενων σκοπῶν. Ἡ θλίβερά καὶ ἀμαρτωλὸς καινοτομία των, παρὰ τὰς σεισμικὰς δονήσεις τῆς, δὲν ἔφερεν τὰ προσδοκώμενα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας φθοροποιὰ ἀποτελέσματα. Ἡ συνταρακτικὴ πᾶλη Χριστοῦ καὶ Βελίας, ἔληξεν, ὡς ἦτο φυσικόν, με φωτοστεφῇ νίκῃ τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἰσαυροὶ, οἱ Θεόφιλοι καὶ ὅσοι ἐπολέμησαν τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας ἠφανίσθησαν.

Ἡ ἔνδοξος, εὐσεβὴς καὶ ἀγιωτάτη αὐτοκράτειρα Θεοδώρα δὲν ἐπέτρεψε συνέχισιν τοῦ τρομεροῦ διωγμοῦ ἐναντίον τῶν σεβομένων τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ὥρισεν παρευθὺς ἀπόλυσιν τῶν φυλακισμένων καὶ καταδικασθέντων διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Ἐπανέφερεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Ἅγιον Μεθόδιον τὸν Πατριάρχην καὶ Ὁμολογητὴν.

Μὲ παλμὸν ἱερᾶς συγκινήσεως ἐδέχθη ἀντιπροσωπεῖαν ἀσκητῶν καὶ ἱερομονάχων, οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ Πατριάρχου, τῆς προέτεινον τὴν ἀνακαίνισιν τῶν καταστραφέντων ναῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀσεβοῦς εἰκονομαχίας.

Συνεφώνησε μετὰ θαυμάτης εὐλαθείας εἰς τὰς προτάσεις των, περὶ στερεώσεως τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν. Ἀποδέχεται τοὺς λόγους σας, τίμοι Πατέρες, εἶπεν, καὶ σὰς δηλῶ ὅτι ἐξ ὑπαρχῆς ἦμην ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ. Καὶ παρ' εὐθὺς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς μικρᾶν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κατησπάσθη εὐλαδικῶς..

Ὁρίσεν, ἐν συνεχείᾳ ἡ Ὁρθόδοξος Αὐτοκράτειρα, νὰ συναχθῶν ἅπαντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας

τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν πομπῇ, ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας τοὺς τιμίους σταυροὺς καὶ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας ποιοῦντες δοξολογίαν. Εἰς τὸ Πατριαρχεῖον μετέβησαν καὶ ἡ αὐτοκράτειρα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Μιχαὴλ κρατοῦντες Ἱερὰς Εἰκόνας. Προσευχθέντων ἀπάντων καὶ ποιούντων λιτανεῖαν, ἀναθεμάτισαν τοὺς αἵρετικούς καὶ ἐτίμησαν τοὺς Ὁρθοδόξους.

Τέλος τὸ 843 συνεκάλεσεν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἠφάνισε καὶ κατεδίκασε τὴν εἰκονομαχίαν.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀδελφοὶ ἐορτάζομεν κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῆς ἀποδιδομένης τιμῆς αὐτῶν.

Γενικώτερον ὅμως, ἡ σημερινὴ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, εἶναι ἐορτὴ θριάμβου τῆς ὀρθῆς πίστεως κατὰ πάσης αἵρέσεως καὶ κατὰ πάντων τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν πολεμίων Αὐτῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἀπεκλήθη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀδελφοί, φέρει εἰς τὴν ἡμετέραν μνήμην καὶ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας ἡμῶν τῶν ἀποκαλουμένων «Παλαιοημερολογητῶν».

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀντιμετώπισεν τὸ 1924 ἀμαρτωλὸν τινὰ καὶ ἀνορθόδοξον καινοτομίαν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀντιμετώπισεν ὀρθοδόξως. Δὲν ἐδέχθη τὸν νεωτερισμόν, δὲν ἔκυψε τὸν αὐχένα εἰς τὰς πιέσεις καὶ τοὺς διωγμούς. Ὑπήκουσεν εἰς τὰ κελεύσματα Αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου: «Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις». Μία λοιπὸν φάσις τοῦ πολέμου τοῦ Διαβόλου κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι καὶ τὰ ἐπισυμβάντα πρὸ ἐτῶν διὰ τῶν προκληθειῶν καινοτομιῶν εἰς τὴν νόμῳ κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ὑπέστειλε τὴν ἀγωνιστικὴν σημαίαν. Ἐμείνεν ἀδιάλακτος καὶ ἀμετακίνητος. Δὲν ὑπέκυψεν οὔτε εἰς τὴν βίαν, οὔτε εἰς τὴν πλάνην. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐπιφορτίζει ὅλους ἡμᾶς, κληρὸν καὶ λαὸν μὲ ἠδξημένας εὐθύνas, καλεῖ ἡμᾶς νὰ καταστῶμεν ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς πίστεως, πολέμοι τῶν ἐτεροδιδασκαλιῶν καὶ τῶν αἱρέσεων.

Καλούμεθα ἅπαντες νὰ καταπολεμήσωμεν τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουν νὰ θολώσουν τὸν διαυγῆ χρυστάλλινον καὶ ζωηφόρον ποταμὸν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας. Καλούμεθα νὰ ἐπλισθῶμεν μὲ παρρησίαν. «Ἀδελφοὶ παρρησίας ἔχομεν ἀνάγκην», διεκήρυττεν καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἰσχύει μόνον διὰ τὸν εὐσεβῆ κληρὸν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὑμεῖς ὁ εὐσεβὴς λαός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχετε εὐθύνas ἀλλὰ καὶ δικαίωματα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Τὴν 6ην Μαΐου τοῦ 1848 οἱ Πατριάρχαι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διεκήρυξαν ὅτι φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὁ λαός. «Φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λαός αὐτὸς ἐστίν».

Ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις, ἀδελφοί, ἔχει θεῖον κάλλος

και ἄρρητον μεγαλείον. Ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι ἀληθής, φωτεινοτάτη πλήρης περιεχομένου καὶ μεταφυσικῆς θεβαιότητος. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀνακαινίζεται, δὲν προσαρμόζεται, δὲν συγχρονίζεται, δὲν «παζαρεύει» τὴν πίστιν συγχρωτιζομένη εἰς τραπέζας καὶ διασκέψεις μετὰ αἵρετικῶν.

Ὁ σημερινὸς οἰκουμενισμός, ὅστις προσπαθεῖ νὰ ἐκθεμιλώσῃ τὴν πίστιν ἡμῶν, διὰ σταδιακῆς καταργήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ διὰ νοθεύσεως τοῦ Δόγματος τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ἡ σύγχρονος ἐπέλασις τῶν ἀντιχρίστων δυνάμεων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σύγχρονος καὶ τρομερὰ αὐτὴ παναίρεσις ἥτις πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐξαπολύει τὰς ἐπιθέσεις τῆς, ἐμφανίζεται καὶ ὡς «μοντερνισμός» καὶ ὡς «συγχρονισμός» καὶ ὡς «διάλογος ἀγάπης» μετὰ τοὺς αἵρετικούς.

Ὁ Οἰκουμενισμός δὲν πολεμᾷ ἀπλῶς τὰς Ἱεράς

Εἰκόνας, ἀλλὰ ὑποὺλως προσπαθεῖ νὰ ἐκθεμιλώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ «πρόδοξ», ὁ «συγχρονισμός», ἡ «ἀγάπη», ὁ «διάλογος» καὶ ὅλα ὅσα προβάλλει, εἶναι παγίς. Ὁ σημερινὸς Σατανᾶς ἀδελφοί, ἔγιγε μεθοδικώτερος καὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς καταπνίξῃ ἐναγκαλιζόμενος ἡμᾶς, δῆθεν μετὰ ἀγάπην.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα μᾶς ὑπενθυμίζει ὅλους τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Φέρει ἐνώπιον ἡμῶν μορφὰς ἡρώων τῆς πίστεως. Μᾶς καταδεικνύει ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἔζων, ἀνέπνεον καὶ ἀπέθνησκον ἐν ἐρθοδοξίᾳ. Εὐλαδῶς κλίνοντες γόνυ, ἀδελφοί, ἄς ὑποσχεθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ὅτι θὰ κρατῶμεν σταθερὰν τὴν πίστιν ἡμῶν, ὅτι θὰ πιστεύωμεν ὡς εἶδον οἱ Προφῆται, ὡς ἐδίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι, ὡς παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἔδογματισαν οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὡς ἐκήρυξαν οἱ Ὁμολογηταί, ὡς ἔδω-

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Οἰκοτροφείου Τσακοῦ, στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

κεν ὁ Χριστὸς καὶ ὡς ἐφανερώθη ἡ ἀλήθεια. Οὕτω ἄς ὑμολογοῦμεν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν.

Σύσσωμοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ διακηρύττομεν τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Διαδηλοῦμεν ὅτι θὰ τηρήσωμεν ἀμετακίνητον καὶ ἀπαράλλακτον τὴν ἐρθόδοξον πίστιν ἡμῶν, ὅπως τὴν παρέδωκεν ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν νόθευσιν καὶ θὰ ἀντιταχθῶμεν δι' ὅλων τῶν πνευματικῶν μέσων κατὰ τῶν βεβήλων ὑπονομευτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὰ σατανικὰ ρεύματα τῶν φιλενωτικῶν καὶ Οἰκουμενιστικῶν παγίδων νὰ βεβηλώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡμῶν.

Βροντοφωνοῦμεν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ὅπως οἱ Πατέρες ἡμῶν:

Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων.

Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων.

Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθόδοξων.

Αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐσθίριξεν.

Μετὰ τὸν Ἅγιον Ἀττικῆς καὶ Δαυλείας κ.κ. Ἀκάκιον ἔλαθε τὸν λόγον, ὁ Ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς Πατὴρ Μάρκος Χανιώτης, ὅστις ἀνεφέρθη εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡμέρας ταύτης, εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν 50 ἐτῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, εἰς τὸ πάτριον ἐροτολόγιον καὶ τὰς σεπτὰς Παραδόσεις, τὰς ὁποίας πιστῶς ἀκολουθεῖ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, εἰς θαύματα ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τὴν Ὁρθόδοξον, εἰς τὸ θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῇ 1924 τὸ μεσονύκτιον τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ εἰς ἄλλα πολλά, ἅτινα κατενόησαν τοὺς πάντας καὶ συνεκίνησαν μέχρι βαθυτάτων καρδίας.

Τῷ ὄντι ὁ λόγος τοῦ ἠπτετο τῶν मुखαιτάτων τῆς ψυχῆς ὡς προφητικὸς, θεόπνευστος, ψυχοφελὴς, ἀσύγκριτος εἰς ὕψος καὶ βάθος ἐννοιῶν καὶ βιωμάτων. Ὅσα ἐλέγοντο ὑπὸ τοῦ ζηλωτοῦ καὶ ἀγαρέτου Μοναχοῦ κ. Μάρκου ἦσαν ἀποκυήματα καὶ βιώματα τῆς ἁγίας ψυχῆς του, ἥτις γνωρίζει νὰ μεταρσιῶνῃ τὸν ἀκρατὴν τοῦ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Κύριος ὁ Θεὸς ἄς χαρίξῃ εἰς τὸν πολυσέβαστον καὶ ζηλωτὴν Μοναχὸν Πατέρα Μάρκον ἔτη πολλὰ πρὸς οἰκοδομὴν πνευματικὴν τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ὅλων, ὅσων ποθοῦν νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς, τὴν ἀγιότητα.

Μετὰ τὸν Πατέρα Μάρκον ὠμίλησεν καταλλήλως καὶ ἐνθουσιαστικῶς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, ὅστις καὶ ἐτόνισε τὴν συμπαράστασιν τῆς νῦν Ἑθνικῆς καὶ Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδιατέρως τοῦ Ἐξωχωτάτου Πρωθυπουργοῦ κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου πρὸς τὴν ἡ-

μετέραν Ἐκκλησίαν καὶ ὑπεγράμμισε τὴν προσπάθει-
άν του νὰ μᾶς κατοχυρώσῃ νομικῶς ὡς ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν μὲ ἴδια θυσιαστήρια καὶ ἱερατεῖον.

Ἐγδιαμέσως τῶν λόγων ἐψάλησαν Ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι ὑπὸ χορωδίας ἱεροψαλτῶν διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ μουσικολογιώτατου κ. Νικολάου Κουκουλάκη, ὁ ὁποῖος πάντοτε δίδει τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ λαμπρύνει τὰς ἡμετέρας τελετὰς καὶ πανηγύρεις.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τοὺς ζηλωτὰς καὶ τοὺς αγωνιστὰς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Ἱεροδιάκονον Εὐθύμιον καὶ Θεόδωρον Μαριόλην, Δημήτριον Στέλλαν, Μιχαὴλ Μίμαρον κ.α., οἱ ὅποιοι ἐμερίμνησαν διὰ τὴν διακόσμησιν τοῦ Οἰκοτροφείου, τὴν τοποθέτησιν μικροφῶνων καὶ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν τῆς τελετῆς.

Πολλὰ εὐχε ἀνέκουν εἰς τούτους, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅσους συνετέλεσαν εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς ἀλησμονήτου Τελετῆς ταύτης.

Ἐπιστολαί

Κύριε Φιλιππίδη,

Εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» τῆς 11) 3) 1973 ἀνεγνώσαμεν ἄρθρον σας ὑπὸ τίτλον «Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστιανισμοῦ» εἰς τὸ ὅποιον καὶ θεωροῦμε καθήκον μας νὰ ἀπαντήσωμεν.

Παρ' ὅλον, ὅτι πολλοὶ δεικνευμένοι ἄνθρωποι παραδέχονται σήμερα — ἀν κρίνουμε ἀπὸ τίς ἀπερίφραστες δηλώσεις ἀρνήσεως — ὅτι ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκεία εἶναι δεμένη μὲ τὸν κόσμον τοῦ φεύγει, ὁμολογοῦμεν καὶ ἐμεῖς παρηγορία ὅτι εἴμεθα ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ζηλωταὶ τῆς Πίστεως καὶ τῶν Πατρικῶν μας παραδόσεων καὶ καυχώμεθα διότι ὁ Θεὸς μᾶς ἀξίωσε νὰ ἀνῆκουμε εἰς τὴν ΜΟΝΗΝ ἀληθινὴν ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείας, τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν.

Ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος: «Ὁ ἀνῆσυχος κόσμος... ὅς ἐστι τὴν ἀλήθειαν ποὺ ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ χάρισῃ; Τὴν ἀλήθειαν ποὺ καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν θέλησε, ἢ δὲν πρόλαβε νὰ προσδιορίσῃ, ἔσται «τί ἐστὶ ἀλήθεια;» ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν ἀμφισβητοῦντα Πόντιο Πιλάτο;... Θὰ ἐρῇ τὸν δρόμον του;»

Εἰς τὸ σημεῖο τοῦτο κατ' ἀρχὴν παραδέχεσθε ὅτι ὁ Χριστιανὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀλήθειαν ποὺ ἐπιθυμεῖ. Μετὰ ὅμως ἀναγνωρίζετε ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ λέγετε ὅτι δὲν θέλησε ἢ δὲν πρόλαβε νὰ τὴν προσδιορίσῃ. Πῶς εἶναι ὅμως δυνατόν ἀφοῦ ὁ Κύριος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν, νὰ μὴν μετέδωκε αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του;

Ἀλλὰ γὰρ νὰ λυθῇ κάθε ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἀναφερθῶμε εἰς ἄλλο εὐαγγελικὸ χωρίο, ὅπου ὁ Κύριος δι-

δει απάντησιν σαφή και λέγει: «Εγώ εἰμι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια και ἡ ζωή» (Ἰωάν. 14, 6). Καί όταν λέγη «ἡ ἀλήθεια» ἐννοεῖ ὅτι, δέν εἶναι μία ἀπό τίς ἀλήθειες, ἀλλά ἡ μοναδική Ἀλήθεια. Διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νά γνωρίσουν πού εὐρίσκεται ἡ ἀπόλυτος αὐτή πραγματικότης, ὁ Θεός συνεργεῖ και φωτίζει ὥστε νά μὴν παραπλανῶνται εἰς τὸ σκότος. Δι' ἐκείνους πάλι, οἱ ὁποῖοι θέλουν νά διαμορφώσουν θρησκείαν σύμφωνα μέ τίς δικές τους ἐπιθυμίες, ἡ πραγματικότης αὐτή θά παραμένῃ πάντα ἀνέφικτη και ἀόρατη.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἰδρύθηκε ἐπὶ γῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ὑποχέθηκε ὅτι «και ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28, 20). Διαβεβαίωσε μάλιστα αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι τυχόν θά ἀμφισβητοῦσαν εἰς τὸ μέλλον τὴν δύναμιν του ὅτι «Και πύλαι Ἀδου οὐ κατασχύσουσιν αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησίας)» (Ματθ. 16, 18). Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἔχουμε τὴν διαβεβαίωση αὐτοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως, ὅτι θά παραμείνῃ γιὰ πάντα μέ τοὺς ὁπαδούς του, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστιανισμός ὄχι μόνον δέν ἔχει στερέψει, ἀλλὰ ὅτι θά διατηρηθῇ ζωντανός και ἀκμαίος, ὅπως ἀκριδῶς ἦταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τῆς Πεντηκοστῆς, πού ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν τρεῖς χιλιάδες Ἰουδαῖοι, μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου και τὴν δευτέρα Παρουσία.

Πολλοὶ μέχρι σήμερα πολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν και ἠθέλησαν νά τὴν ἐξαφανίσουν. Ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αυτοκράτορας, τίς αἰρέσεις, τὰ ἀθεϊστικὰ ρεύματα, τὸν ἀνθρωπισμὸ και τοὺς σημερινούς λύκους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και τοῦ Κομμουνισμοῦ. Τίποτε ὅμως δέν ἐπέτυχαν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἰσχυροὶ ἀντίπαλοι ἐχάθησαν και τὸ μνημόσυον αὐτῶν ἀπώλετο μετ' ἡχοῦ, ἡ δὲ Ἐκκλησία ὄχι μόνον νικᾷ, ἀλλὰ και ἐξέρχεται λαμπρότερα μετὰ ἀπὸ κάθε νίκη.

Τὸ γεγονός ὅτι σήμερα οἱ ὀρθόδοξοι εἶναι λίγοι, δέν, ἔχει σημασία. Πάντοτε οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν λίγοι στὸν κόσμὸ αὐτό. Ὁ Χριστὸς δέν εὐφραίνεται εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ εἰς τοὺς ὀλίγους και ἐκλεκτούς. «Πολλοὶ εἰσὶν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί» (Ματθ. 22, 4).

Ὁ κόσμος θά παραμείνῃ γιὰ πάντα ξένος πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου (ὅτι εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει) (Ἰωάν. 15, 19) και δέν θέλει τὴν κοινωνίαν μέ τὸν Θεόν.

Ἀναληθές εἶναι ἐπίσης ὅτι μέσα σὲ δύο χιλιάδες χρόνια ὁ Χριστιανισμός τίποτε δέν προσέφερεν. Γιὰ νά μὴν ἀναφέρουμε τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ και τὴν ἑσωτερικὴν ἀνακαίνισιν πού προσέφερε ὁ Χριστιανισμός στοὺς πιστοὺς του, τὰ ὁποῖα ἀντιλαμβάνονται μόνον οἱ πιστοί, περιορίζομαι ἀπλῶς στὴν ἀρμονικὴ συμβίωσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες, πράγμα τὸ ὁποῖο παρατήρησαν κατὰ τοὺς πρώτους

χριστιανικούς αἰῶνες και αὐτὸν οἱ εἰδωολάτραι, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐγίνοντο Χριστιανοί, βλέποντας τὴν ὑποδειγματικὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν. Χαρακτηριστικὴ πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ πρὸς Διόγνητον ἐπιστολή, γραμμένη στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν. «Ἐπειδὴ ὁρῶ σὲ κράτιστε Διόγνητε, ὑπερσπουδαχότα σὲ τὴν θεοσέβειαν τῶν χριστιανῶν μαθεῖν... ἀποδέχομαι γὰρ τῆς προθυμίας σὲ ταύτης Χριστιανός γὰρ οὔτε γῆ οὔτε φωνή, οὔτε ἔθεσι διακεκριμένος τῶν λοιπῶν εἰσὶν ἀνθρώπων... πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίως, ἀλλ' ὥς πάροικοι μετέχουσιν πάντων ὥς πολῖται και καθ' ὑπομένουσι ὥς ξένοι... πεῖθονται τοῖς ὀρισμένοις νόμοις, και τοῖς ἰδίοις δόξαις νικῶσι τοὺς νόμους». (Ἡ πρὸς Διόγνητον ἐπιστολή IV ἐν Βιβλιοθήκῃ Ἑλλ. Πατέρων 2).

Ἡ μεγαλύτερη ὁμῶς ἀπόδειξις τῆς πίστεως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν διωγμῶν τῶν πρώτων αἰώνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (παράδειγμα σύγχρονο οἱ χριστιανοὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακομβῶν), τὸ πλῆθος τῶν ἀσκητῶν και τῶν ὁσίων τῆς πίστεώς μας, καθὼς και οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι και Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων ἡ ἀκτινοβολία φωτίζει διὰ τίς γενεές. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι αἰσθάνθηκαν βαθεῖα μέσα τους τὴν ἀνακαίνισιν πού προσφέρει ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, και ὅλοι τους μετὰ ἕνα στόμα ὡμολόγουν «Γευσασθε και ἴδετε ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος».

Τελειώνοντας ὑπενθυμίζουμε και πάλι εἰς τοὺς «σοφοὺς τοῦ αἰῶνος τούτου» (Α' κορ. 1, 20) ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον δέν ἐσώθη, ἀλλὰ ὅτι θά συνεχίξῃ νά φωτίζῃ και νά καλῇ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀλήθειαν μέχρι τὰ τέλη τῶν αἰώνων. «Ὁ οὐρανός και ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Μάρκ. 13, 31). Οἱ μόνον ζημιωμένοι θά εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι θά θελήσουν νά ἀντιταχθοῦν εἰς τὴν ἀλήθειαν. «Σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πράξ. 26, 14). Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κανένα, ὅτι εἶναι θεμελιωμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεὸ και ὁ Θεός δέν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκην ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ σημερινοὶ νέοι και οἱ διανοούμενοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νά ἀποδυθοῦν εἰς τὸ ἐγχείρημα τῆς πνευματικῆς ἀναζητήσεως εἶναι ἐλεύθεροι νά τὸ κάμουν. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως θά εἶναι, ὅπως και εἶναι ἤδη φανερό, ἡ ἀπογοήτευσιν και ἡ ματαίωσιν τῶν ὁνείρων, τὰ ὁποῖα οἱ νέοι αὐτοὶ στηρίζουν στὴν ἀπατηλὴ πίστη τους σὲ ἀφηρημένες ἰδεολογίες και στὰ εἰδῶλα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ὁ Θεός νά τοὺς ἐλεήσει.

Μετὰ τιμῆς

Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Ὁρφανός

Ε γ υ ύ υ λ ι ο ς

Π ρ ό ς

τούς εύλαβεστάτους Ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης
Ἐκκλησίας Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

Εὐλαβεστάτοι Πατέρες,

Περιήλθεν εἰς γνῶσιν ἡμῶν, κατόπιν ἐγγράφων καταγγελιῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς Ἡμετέρας Ἱερᾶς Παρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅτι ἐνιοι τῶν Ἐφημερίων, κατὰ Κυριακὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἐόρτιον ἡμέραν ἐγκαταλείπου, τοὺς Ἱεροὺς αὐτῶν ἐνοριακοὺς Ναοὺς, ἢ πράττουν τὸ ἐξ ἰσοῦ κακὸν καὶ ἐφάμαρτον, ἐπισπεύδουν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἵνα μὲ τὰ ἀναμένοντα ἔμπροσθεν τοῦ Ναοῦ μεταφορικὰ μέσα, ἐκδράμουν εἰς διάφορα Ἱερὰ Προσκυνήματα, ὁπότε συμβαίνει τὸ δυσάρεστον καὶ μέγα ἀμάρτημα: Χριστιανοὶ τινὲς νὰ ἀναζητοῦν τὸν Ἐφημέριον διὰ τὴν θεραπείαν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν καὶ νὰ μὴν εὐρίσκουν Ἱερέα!

Ἡ προκαλουμένη εἰς αὐτοὺς δικαία ἀγανάκτησις καὶ ἐκδηλὸς πικρία, εὐλογον εἶναι νὰ ἔχουν, ἐπιπτώσεις θλιβεράς διὰ τὸν καθ' ὅλου Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, δοθέντος ὅτι οὗτοι ἔχουν εἰς τὰς οἰκογενείας των μέλη νεαρά, ἅτινα ὑπερπερισσῶς ἐπηρεάζονται ἀπὸ θνητὰ συνθήματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ ψυχραίνεται ὁ ζήλος αὐτῶν.

Δι' ὃ προτρεπόμεθα Ὑμᾶς Πατρικῶς ὅπως τοῦ λοιποῦ αἱ προσκυνηματικαὶ αὐταὶ ἐκδρομαὶ μὴ πραγματοποιῶνται ἐν Κυριακαῖς ἡμέραις ἢ ἡμέραις μεγάλων ἐορτῶν, καθ' ὅς ὁ Ἐφημέριος ἔχει ἹΕΡΑΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ νὰ εὐρίσκηται ΕΤΟΙΜΟΣ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς Ἱερωτάτης ἐπάλξεως τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, ἥτοι, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, καὶ δὴ νὰ συμπαρίσταται αὐτοὺς εἰς τὰς θλιβεράς διαχυμάνσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτῶν βίου, ἀλλὰ ὁποιαδήποτε ἄλλην, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ Πατέρες, οἵτινες αἰρομεν ἐπὶ τῶν ὁμῶν ἡμῶν, Σταυρὸν διωγμῶν, περιφρονήσεως καὶ κατατρεγμοῦ, ἄνευ εὐδεμῆς κοσμικῆς ἐνισχύσεως ἢ συμπαραστάσεως, δέου νὰ εἴμεθα τοῖς πᾶσιν, ΠΡΟΤΥΠΑ ΚΑΗΡΙΚΩΝ. Διότι ἡμπορεῖ κληρικὸς τις νὰ στερεῖται περγαμηνῶν, γραμμικτικῶν γνώσεων, ἔχει ὁμῶς τὴν περίθλεπτον περγαμηνὴν τῆς εὐκρινούς Πίστews καὶ τῆς ἀπολύτου πρὸς τὸν Σωτῆρα ἡμῶν ἀ-

φοσιώσεως, ἀλλὰ καὶ ἀρίστην πολιτείαν, δύναται νὰ ἀποβῇ «ἄλλας» καὶ «φῶς» καὶ «ἀντανάκλασις» τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ὅθεν τοῦ λοιποῦ «οὐδεὶς παρεχέτω ἡμῖν τοιαύτην ἀφαρμὴν πρὸς ἐπίπληξιν» ἢ ἄλλον τι αὐστηρότερον μέτρον πρὸς καταστολὴν τοιοῦτου κακοῦ. Ἀλλ' ἐν φόβῳ πολλῷ καὶ ὑποδειγματικῇ τάξει ἐπιτελοῦντες τὰ ἀνατεθέντα Ὑμῖν, ἱερὰ καθήκοντα, ἔσεσθε μέσον πρὸς σωτηρίαν — ΟΥΧΙ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥ, Ἡ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΨΥΧΩΝ — καὶ Δόξαν καὶ Κλέος τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
Πρόεδρος

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΗΡΙΤΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συτάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίχης
Πάσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δραχμᾶς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	»	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	»	4
	Τμήτ. Φύλλου	δραχ.	2

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ Οἰοτροφείου

Μέσφ Διαχειριστοῦ

Παναγιώτης Τόγκας	860
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	3.500
Σιγάλα κατ. Ἀγίας Παρασκευῆς	1.000
Ἀναστασία Δημητράκη	100
Εἰρήνη Σάλτση	5.000
Χρυσόστομος Σμαρδᾶς	100
Ἀθανάσιος Κουκουθίνος	300
Δημήτριος Παρασκευόπουλος	600
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	40
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	700
Ἑλένη Ἀναγάνδου	40
Ἀλέξανδρος Μαρούλης	400
Ἀθανάσιος - Ἀφροδίτη - Ἰωάννης	100
Χρήστος Κακαβός	100
Ἀθανάσιος Γκαγκᾶς	100
Ἀναστάσιος Ζαχαριάδης	500
Νικόλαος Κλεισούρης	700
Ἱερεὺς Νικόλαος Δεσποτίδης	150
Ἀλέξανδρος Κομπλίκης	200
Ἱερ. Ἡσυχαστήριον Ἀγ. Νικολάου (Κορυθαλλοῦ)	500
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	200
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	500
Φλώρα Βαφέα	500
Γαρυφαλιὰ Κυπριάδου	500
Μαρία Πουλᾶκη	1.800
Εἰς μνήμην πατρὸς Δημητρίου	50
ΑΝΩΝΥΜΟΣ Π.Σ.	3.000
Φωτεινὴ Σισαμίδου	100
Γεώργιος Κουφοπαντελῆς	1.000
Γεώργιος Πιπίνος	500
Μαρούλα Κουτογιώργου	50
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρων (Ν. Σμύρνη)	1.560
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	200
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	50
Καρολίνα Γκούφα	50
Ἀγγελικὴ Σαλλῆ	20
Σεβαστὴ Ολίδαρη	50
Πόπη Μανωλάκου	50
Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας (Χαλκίδος)	500
Γεώργιος Λίτσας	83
Σεβασμιώτατος Ἀστροφίας Πέτρος	335
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	3.657
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	750
Ἱερ. Ἡσυχαστήριον Ἀγ. Νεκταρίου (Ἀχαρναι)	400
ΣΥΝΟΛΟΝ	30.895
Μέσφ Ἀρχιεπισκόπου	
Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος	1.000

Ἀρχιμ. Παΐσιος Λουλουργᾶς (Ν. Ὑόρκη)	11.423
Σπυρίδων καὶ Εἰρήνη Βλάχου (Ἀθήναι)	50.000
Ἀναστασία Δημητράκη	3.500
Σεβ. Ἀκάκιος (Μόντρεαλ)	9.480
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	5.550
Ἱεροδ. Ἐφραίμ (Ἀμερική)	1.061
Ἀνώνυμος (Μόντρεαλ)	1.661
Ἡλίας-Παναγιώτα Χρηστακάκου (Τορόντο)	500
Εἰς μνήμην Φλώρας	300
Ἱ. Παρθενῶν Ἀγ. Τριάδος (Μενδενίτσα)	500
Ἀρχιμ. Χριστόφορος Καλαντζῆς (Ἀθήναι)	500
Βασιλικὴ μέσφ Εὐγενίας	750
Φρόσω - Ἀσπασία κλπ. (Ἀγ. Φανούριος)	1.000
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγου (Πετρούπολις)	1.030
Αἰκατερίνη Σκιτζῆ (Ν. Ἡράκλειον)	500
Κωνσταντῖνος Λαγγῆς (Σικάγο)	1.500
Δὺς ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	1.200
Τ.Σ.Μ. (Ἀχαρναι - Ἀττικῆς)	15.000
Ἀρχιμ. Σάββας Σταυροδουινώτης	1.000
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Νεκταρίου (Μενίδι)	260
Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ποστάλας (Λάρισα)	350
Αἰκατερίνη Βλάχου (Πειραιεὺς)	2.000
Σοφία Θεοδωρακοπούλου	2.000
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	500
Μοναχὸς Γέρων Χαράλαμπος Ταμπάκης	4.500
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων (Ρέθυμνον)	1.000
Εὐστάθιος Παπαϊωάννου	
εἰς μνήμην Γεωργίου Τόγκα	500
Βασίλειος Καρελᾶς (Μόντρεαλ)	290
Δημ. Δραγουμᾶνος (Νάουσα)	1.000
Κυρία ἀνώνυμος (Τσακὸς)	3.000
ΣΥΝΟΛΟΝ	121.155

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1972

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ — Ἀσκήσεις στὴν διάκρισι

Στὸν αἰῶνα μας, τὸν αἰῶνα τῆς ἀλλαγῆς καὶ τοῦ θριάμβου τῆς τηλεπικοινωνίας, τὸ μυαλό μας δέχεται χιλίων εἰδῶν εἰδήσεις πού δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τίς χωρέψῃ καὶ νὰ τίς ταξινομήσῃ καὶ ἀκόμη λιγώτερο νὰ ἐρῇ σ' αὐτὲς κάποιο νόημα. Νὰ ἀδιαφορήσῃ εἶναι μία λύσις ἀλλὰ ὄχι ἡ ἐνδεδειγμένη, γιατί ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀγνοία τῶν σημείων τῶν καιρῶν, τὰ ἐποῖα ἔχουμε ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ τὰ ἀναγνωρίσουμε ὅταν θὰ ἔλθουν καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπληροφόρησε ἐκτενῶς. «Ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν» (Ματθ. κδ'). Ἔχουμε ἐντολὴ νὰ ἐνημερωθῶμε καὶ νὰ ἐνημερωθῶμε σωστά, γιατί ἀλλιῶς κινδυνεύουμε νὰ ὁδηγηθῶμε στὴν πλάνη ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας γιὰ τοὺς ὁποῖους μᾶς προειδοποίησε ὅτι θὰ ἀφθονοῦν στὶς ἡμέρες μας. Οἱ ἐφημερίδες ὅμως, τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόρασις μᾶς παρουσιάζουν τὰ γεγονότα μὲ τὴν ἀνάποδη ἀξιολόγησι τοῦ κόσμου, καὶ πολλὲς φορές δὲν ἀναφέρουν κ' ἐκεῖνα ἀκριβῶς πού ἔχουν καὶ τὴν μεγαλύτερη σημασία. Ὁ κόσμος παρουσιάζει στὶς ψυχές μας τίς ἀξίες κυριολεκτικὰ ἀναποδογυρισμένες. Τὸ σπουδαῖο τὸ θεωρεῖ ἐπουσιῶδες καὶ τὸ ἐπουσιῶδες σπουδαῖο. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐρῇς τὸν δρόμο σου ὅταν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι γύρω σου ἐπευφημοῦν καὶ διαφημίζουν τὴν εὐρεία ὁδὸ, ἀγωνίζονται γι' αὐτὴν καὶ θυσιάζουν τὰ πάντα τὸν θυμὸ τῆς, περιφρονώντας μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς τους τοὺς λίγους πού θέλουν νὰ βαδίσουν, ἀντίθετα στὸ ρεύμα, τὴν στενὴ καὶ τεθλιμμένη καὶ ἀκανθόσπαρτη ὁδὸ.

Χρειαζέται λοιπὸν ἐνημέρωσις μὲ ὀρθόδοξα χριστιανικά κριτήρια. Ἔχει σημασία ἡ ἀξιολόγησις τῆς εἰδήσεως, ἡ μελέτη τοῦ γεγονότος καὶ ἡ ἐξαγωγή συμπερασμάτων. Ὁρισμένα γεγονότα κινδυνεύουν νὰ περάσουν ἀπαρατήρητα καὶ ἄλλων τὴν σημασία δὲν μποροῦμε νὰ συλλάβουμε μὲ τὴν πρώτη ματιά. Χρειαζέται νὰ θάλουμε τὸν μεγεθυντικὸ φακὸ ἐκεῖ πού πρέπει, ἐκεῖ πού εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀξία καὶ ἐκεῖ πού εἶναι ὁ πραγματικὸς κίνδυνος. Αὐτοὶ πού μελετοῦν ἕνα βιβλίον κρατοῦν συνήθως ἕνα μολύδι καὶ ὑπογραμμίζουν τίς φράσεις πού ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία μέσα στὸ κείμενο. Αὐτὸ τοὺς βοηθεῖ νὰ ξεχωρίσουν τὸ οὐσιώδες καὶ νὰ κάνουν κτῆμά τους τὸ νόημα τοῦ βιβλίου. Μπροστὰ στὸ μεγάλο βιβλίον τῶν συγχρόνων γεγονότων, ἡ ὑπογράμμισις τοῦ πραγματικὰ οὐσιώδους εἶναι μία ἀνάγκη. Ὁ ἀναγνώστης δὲν θὰ χάσῃ, ἔτσι τὸν δρόμο του μέσα σὲ πλῆθος εἰδήσεων πού δὲν ἔχουν ὅλες τὴν ἴδια σημασία.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ κάνω μιὰ προσπάθεια πρὸς

αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι. Ὑπογραμμίζω μερικὰ γεγονότα τοῦ περασμένου χρόνου πού θεωρῶ ἀξία νὰ μείνουν στὴν μνήμη καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κατανοηθοῦν σωστά. Ἀσχοῦμαι καὶ καλῶ καὶ ἄλλους νὰ ἀσκηθοῦν στὴν διάκρισι. Καὶ ἂν ἦταν πάντοτε ἡ ἀσκήσις αὐτὴ τόσο ἀναγκαῖα, πόσο περισσότερο στὶς μέρες μας...

I.— ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΑΤΛΑΝΤΑ, Τζώρτζια, 21 Αὐγ. 1972, Ἀσπ. Πρὸς

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος, ἡγέτης τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας εἰς τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον, προέδλεψε τὴν ἐξελικτικὴν πορείαν τοῦ κόσμου πρὸς δημιουργίαν ἐνὸς «παγκοσμίου κράτους διὰ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως».

«Τὸ οἰκουμενικὸν κίνημα προχωρεῖ ἀκάθεκτον», ἐδήλωσε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος, προσθέτων, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ κινήματος ἔχει τὴν ἰσχὺν νὰ «διασπάσῃ τοὺς φραγμοὺς τῆς ἐχθρότητος καὶ νὰ ἐνοποιήσῃ τοὺς λαοὺς εἰς μίαν ἀδελφότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς ἕνα παγκόσμιον κράτος».

Ἐφημερίς «Μακεδονία» τῆς 22 Αὐγ. 1972

Μικρὴ ἡ εἰδήσις, χαμένη στὰ φιλά τῶν ἐφημερίδων, πόσο ὅμως μεγάλη ἡ σημασία τῆς. «Παγκόσμιον κράτος διὰ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως». Ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: ἕνα παγκόσμιον κράτος.

Τὸ ὄνειρο δὲν εἶναι καινούργιο. Εἶναι τὸ πανάρχαιο ὄνειρο τοῦ ὑλόφρονος Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Σκοπὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν εἶναι ἡ ἑνωσις τῶν «Χριστιανῶν». Ἡ ἑνωσις ὅλων τῶν αἰρέσεων, τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι μόνον ἕνα πρῶτο στάδιο. Οἱ φιλοδοξίες του εἶναι πολὺ εὐρύτερες. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀφορᾷ ὅλες τίς θρησκείας καὶ ὅλες τίς φιλοσοφίες. Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ζάχαρ πού τύλιξε τὸ καταλυτικὸ δηλητήριο τοῦ συγκρητισμοῦ, καὶ τὸ δηλητήριο αὐτὸ προορίζεται γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ καταστρέφῃ μέσα στὴν ψυχὴ τους τὴν δίψα γιὰ τὴν Ἀλήθεια. Στὴν πραγματικότητα οἱ Οἰκουμενισταὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ καμμία ἑνωσι. Ἡ ἑνωσις καὶ ἡ Ἀγάπη εἶναι διαφημιστικὰ συνθήματα. Αὐτὰ ἀνοίγουν τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ ἀπρόσεκτων ἀνθρώπων πού ἔχουν ἀποχωνωθῇ ἀπὸ τὸν ἡδονισμὸ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ διαβολικὴ κατήχησις: «Δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀλήθεια, ὅλα εἶναι σχετικὰ, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν πραγματικότητος ἀλλὰ κάτι τὸ ἀόριστο, εἶναι ἐγωϊσμὸς νὰ λὲς ὅτι ἐσύ ξέρεις περισσότερα ἀπὸ

έναν Βουδδιστή, αυτό που έχει σημασία είναι ο άνθρωπος, αυτός είναι ο πραγματικός θεός και το μέτρο όλων των πραγμάτων, δεν αξίζει να φροντίζεις παρά μόνον για το καλό της κοινωνίας, για το πώς θα ζήσει ο άνθρωπος καλύτερα πάνω σ' αυτή την Γη, το όνειρό σου πρέπει να είναι να ενώσουν όλοι οι λαοί σε ένα κράτος και όταν αυτό γίνει, καθήκόν σου να είσαι υπάκουος πολίτης αυτού του κράτους».

Άμεσος σκοπός του Οικουμενισμού είναι να κατατρέψη στον άνθρωπο την πίστι, έστω και την στραβή, κίρρετική και πλανημένη πίστι. Πρέπει να αναχαιτισθώ ή φορά προς την Αλήθεια. Πρέπει να χάσει ο άνθρωπος κάθε έλπίδα ότι μπορεί κάποιος να βρει την Αλήθεια πριν καλά-καλά αρχίσει να ψάχνει γι' αυτήν. Η διδασκαλία του Οικουμενισμού ότι όλες οι Εκκλησίες και όλες οι θρησκείες έχουν κομμάτια της αλήθειας κηρύσσεται στον άνθρωπο για να τον κάνει να πιστέψει ότι η απόλυτη Αλήθεια δεν βρίσκεται πουθενά. Ο άνθρωπος δεν διψάει για αλήθειες, χρειάζεται ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, την απόλυτη Αλήθεια. Όταν τον κάνει να πεισθώ ότι η απόλυτος Αλήθεια δεν υπάρχει πουθενά, σκοτώνεις μέσα του την Έλπίδα. Οι άνθρωποι όμως «οί μη έχοντες έλπίδα» είναι πνευματικώς νεκροί. Τέτοιους ανθρώπους χρειάζεται ο Σιωνισμός για υπηκόους του παγκοσμίου κράτους, ανθρώπους έσωτερικά, βαθύτατα απελπισμένους που χάνουν την απελπισία τους και το κενό τους μέσα στην δράση, στην ήδονή και στο γέλιο, ανθρώπους αδιάφορους άγνωστιστάς, ξένους προς κάθε κατάσταση. Μόνο αυτοί οι άνθρωποι που δεν πιστεύουν σε τίποτε μπορούν να συμφωνήσουν σε όλα, μόνον αυτοί μπορούν να αποτελέσουν την περίφημη «αδελφότητα του ανθρώπου», και προπαντός μόνον αυτοί μπορούν να υποταχθούν.

Γνώσατε ούν ύμεις την Αλήθειαν και η Αλήθεια ελευθερώσει ύμās». «Εάν ο Υιός ύμās ελευθερώσει, όντως ελεύθεροι έσεσθε». Επομένως η Αλήθεια, δηλαδή ο Υιός, ως ελευθερωτής του ανθρώπου είναι ο Έχθρος της τυραννίας του Αντιχρίστου. Κάθε δυνατότης επαφής των ανθρώπων μαζί του πρέπει να αποκλεισθώ. Έμαθε καλά από πείρα ο διάβολος ότι η βία δεν είναι ο αποτελεσματικώτερος τρόπος. Η αϊρεσις και η πλάνη είναι πολύ πιο σίγουρο όπλο. Η έλλειψις όμως κάθε πεποιθήσεως κάνει στα χέρια του τους ανθρώπους ένα υλικό πολύ πιο εύπλαστο. Εκεί αποσκοπεί διά του Οικουμενισμού. Το παγκόσμιο κράτος του Αντιχρίστου θα είναι το άριστο έργο του διαβόλου. Τα όργανά του σήμερα κηρύσσουν την έναρξη του διαλόγου με τις μονοθεϊστικές θρησκείες, δηλαδή την συμφιλίωσι με τους άρνητάς του Υιού αυτών που μέχρι χθές ακόμη ήσαν οι πιστοί του. Αυτό είναι η έλοκλήρωσις της αποστασίας. «As θυμηθώμε τον Άπ. Παύλο: «...εάν μη έλθω ή αποστασία πρώτον...».

Οι Ιουδαίοι νόμισαν κάποτε ότι ο Χριστός θα τους

ώδηγοσε στην επίγειο κοσμοκρατορία του Ισραήλ, στο παγκόσμιο Ιουδαϊκό κράτος. Ο τρίτος πειρασμός της έρήμου ήταν γι' αυτούς το μεγάλο όνειρο. Όταν άντελήφθησαν ότι ο Χριστός είχε απορρίψει τον πειρασμό και δεν μιλούσε για έγκόσμιο, αλλά για ούρανο Βασιλεία, μετέτρεψαν το «όσαννά» στο «άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν». Από τότε περιμένουν ένα Μεσσία σύμφωνα με το όνειρό τους, άρχηγό έγκοσμίου παγκοσμίου κράτους. Και διευθύνουν με αξιοθαύμαστη μαεστρία — έμπνεόμενοι και βοηθούμενοι από τον Άρχοντα του Κόσμου τούτου — την σκέψη και την δραστηριότητα των κοσμικών ανθρώπων όλων των λαών στην προετοιμασία της βασιλείας του Αντιχρίστου, του Μεσσία των Εβραίων που όλα δείχνουν ότι έρχεται και δεν θα βραδύνει.

2.— IN MEMORIAM

Ο παν-θρησκευτικός χαρακτήρας του Οικουμενισμού, αλλά και ο ήρετος ρόλος που παίζουν σ' αυτόν οι Ισραηλίτες, διαφάνεται σε συλλυπητήριο δημοσίευμα στους «Τάμς της Νέας Υόρκης» της 13ης Ιουλίου 1972. Η φωτογραφία του Αθηναγόρα συνοδεύεται από σύντομο επιγραμματικό κείμενο υπογράφόμενο από έπτά πρόσωπα. Οι έξι από τους υπογράφοντας είναι άρχηγοί χριστιανικών Εκκλησιών: Ο Ιάκωβος Αμερικής, ο Τέρενς Κούν των Καθολικών, ο πρόεδρος της Λουθηρανικής Εκκλησίας της Αμερικής και άλλοι. Τελευταίος υπογράφει ο Ραββίνος Μάρκος Τάνγκεμπάουμ, διεθυντής των Διαθρησκευτικών Υποθέσεων της Αμερικανικής Ισραηλιτικής Επιτροπής.

Το κείμενο είναι προσευχή προς το Άνώτατον Όν των Οικουμενιστών, που δεν είναι βέβαια η Αγία Τριάς, έφ' όσον προσεύχεται σ' αυτό ένας άρνητής του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αλλά μήπως και οι υπόλοιποι υπογράφοντας πιστεύουν στην Αγία Τριάδα;

Προσευχόμεθα, λέγουν, διά την ανάπαυσιν της Αγίας Ψυχής της Αυτού Αγιότητας Αθηναγόρα του Ι' Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως και πρωταγωνιστού του Οικουμενισμού και της Χριστιανο-Ιουδαϊκής αλληλεγγύης.

Παρακαλούμε τον Παντοδύναμο να συνεχίσει να εύλογη την ανθρωπότητα με άνδρας έχοντας την διαρατικότητα, το θάρρος, την πίστι, την ευγένεια και την έμπνευσμένη ήρετική ικανότητα που επέδειξε ο Αθηναγόρας κατά την διάρκεια των πενήντοντα έτών της επισκοπικής του διακονίας.

3.— ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ - ΙΟΥΔΑΪΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙ

Στο Λονδίνο λειτουργεί η «Λονδίνος Εταιρία Εβραίων και Χριστιανών» (THE LONDON SOCIETY OF JEWS AND CHRISTIANS). Η διεύθυνσής της είναι: 28 ST. JOHN'S WOOD ROAD LONDON, N.W.8. Πρόεδρός της είναι ο Ραββίνος LESLIE I. EDGAR. Γραμματέας είναι ο Αιδεσιμώτατος W.W.

SIMPSON. Μία από τις έφτετεινές έκδηλώσεις της υπήρξε μία διάλεξις με τίτλο: «Η ζωή όπως την βλέπω». Ομιλητής ο Ραββίνος JOHN D. RAYNER Αρχισυνάγωγος της Έλευθέρας Ιουδαϊκής Συναγωγής. Την διάλεξις επολόγησε ο Χριστιανός Γενικός Γραμματέας της Έταιρίας W. W. SIMPSON. Η Χριστιανο-Ιουδαϊκή αυτή έκδηλωσις έλαβε χώραν την 23ην Μαΐου 1972.

Οι δεσμοί «Χριστιανών» και Έβραίων συσφίγγονται προσδευτικώς. Σκοπός το βελτιωτικό ξεθώριασμα της πίστεως και της αγάπης των Χριστιανών προς τον Χριστόν, τόν όποιον οι «άδελφοί» τους Έβραίοι αρνούνται με οικουμενιστική εδγένεια και αγάπη.

4.— ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΩΝ

Στις αρχές του 1972 συναντήθηκαν στην Νέα Υόρκη για επίσημο οικουμενικό διάλογο Έλληνες Όρθόδοξοι και Έβραίοι. Ο διάλογος από μέρους μὲν των Όρθοδόξων διωργανώθηκε από τον π. Ρόμπερτ Στεφανόπουλο της Έλληνικής Αρχιεπισκοπής Αμερικῆς, από μέρους δὲ των Ισραηλιτών από τον Ραββίνο Μάρκο Τάνεμάουμι διευθυντή των διαθρησκευτικών υποθέσεων της Έβραϊκής Επιτροπής στην Αμερική.

Τόσο έχει απομακρυνθῆ ἡ καινοτόμος «Όρθόδοξια» από την Παράδοσι, ώστε οι σύγχρονοι Ιεράρχαι της θεωρούν τιμή τους όχι να ακολουθούν στα βήματα των Αγίων Πατέρων, αλλά ακριβώς το αντίθετο: να ακολουθούν αυτοί πρώτοι μονοπάτια που ποτέ δεν τὰ εἰσάδισε ἡ Έκκλησία. Έτσι ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικῆς Ιάκωβος με υπερηφάνεια ἐδήλωσε στους δημοσιογράφους ότι «ποτέ στην ιστορία δεν έγινε θεολογικός διάλογος με τους Έβραίους, όπου επισήμως να έλαβε μέρος και ἡ Έλληνική Έκκλησία». Έννοεί φυσικά ότι δεν έγινε ποτέ οικουμενιστικός διάλογος της «αγάπης», διότι διάλογοι πραγματικά θεολογικοί, διάλογοι όμολογίας Πίστεως και ἐλέγχου της πλάνης δεν έπαψαν ποτέ να γίνονται: εκ μέρους της Έκκλησίας με όλους τους ανθρώπους που βρίσκονται μακριά από την Αλήθεια. Η Έκκλησία ποτέ δεν έπαψε να κηρύσσει την Αλήθεια προς όλες τις κατευθύνσεις και ο σιάβολος και τὰ όργανά του ποτέ δεν έπαψαν να αποτελούν τον αντίλογο σ' αυτό το σωτήριο κήρυγμα. Όμως ο Οικουμενισμός ἐδίδαξε άλλου είδους διάλογο, διάλογο εἰρήνης και συμφωνίας με τις δυνάμεις του σκότους, διάλογο αγάπης και όμολογίας με τους κήρυκας του ψεύδους, πραγματικά καινούργια και πρωτότυπη μέθοδο έντελώς άγνωστη και ξένη προς την Έκκλησία.

Σε τι συμφωνία μπορούσαν να έλθουν ποτέ Όρθόδοξοι Χριστιανοί με τους άρνητάς του Χριστού; Και όμως ήλθαν σε συμφωνία: συμφώνησαν να αναλάβουν Έλληνορθόδοξοι μελετητάι «να επανεξετάσουν τὰ λειτουργικά κείμενα δια να βελτιώσουν κομμάτια τὰ όποια είναι άρνητικά ή έχθρικά προς τους Έβραίους και των Ιουδαϊσμόν». Ίδού ο διάλογος της εἰρήνης και της συμφωνίας με τις δυνάμεις του σκότους. Σκοπός

τους ἡ διόρθωσις της Έκκλησίας αρχίζοντας από μιὰ από τις ιερώτερες εκφράσεις της: τὰ λειτουργικά της κείμενα. Απώτερος σκοπός: ἡ εμφάνισις της Έκκλησίας ως αναξιοπίστου, ο δογματικός, λειτουργικός και ήθικός αποχρωματισμός της, ἡ σύγχυσις των πιστών και ο θρίαμβος του άγνωστικισμού και της άπιστίας.

Τὸ παγκόσμιον κράτος των Σιωνιστών δεν θὰ αἰσθάνεται: σίγουρα τὰ θεμέλιά του όσο θὰ υπάρχουν ἀκόμη ἔστω και ἐλάχιστοι γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί. Ο καλύτερος τρόπος γὰ να εξουδετερωθούν οι Όρθόδοξοι είναι αὐτός που θὰ καταρθώση να ψυχράνη τον ζήλο τους και να κάνη χλιαρή την πίστι τους. Όσο οι Όρθόδοξοι θὰ συμμετέχουν σε ευγενικές συναναστροφές με τους αἱρετικούς και τους άπίστους, τόσο πιο ἀκίνδυνοι θὰ γίνωνται γὰ το κράτος του Αντιχρίστου, όπως γίνεται ἀκίνδυνο γὰ τὰ μικρόδια τὸ ἄλλας που έχει μωρυνθῆ. Η εξουδετέρωσις των «Χριστιανών» δεν θὰ είναι τόσο δύσκολη διότι το κράτος του Αντιχρίστου δεν θὰ είναι κράτος αθέων αλλά κράτος έντόνως θρησκευτικό. Η πανθρησκεία του συγκρητισμοῦ με τὰ μυστήρια και τις τελετουργίες της θὰ είναι ἡ ἀναγκαία κοινή ιδεολογία και ἕνα καταπληκτικό θρησκευτικό βίωμα παράλληλο προς τὰ βίωματα των ειδωλολατρικών θρησκειών, αρχαίων και συγχρόνων. Ο πολὺς λαός θὰ μείνη κατάπληκτος από τὰ θέματα του Αντιχρίστου πρόδρομα των όποιών πραγματοποιούνται ἤδη σε μερικές δεκτικές προς τοῦτο χώρες, όπως ἡ Αμερική και έγιναν παγκοσμίως γνωστά υπό το ευφημιστικό όνομα: «Χαρισματική Αναναγέννησις» γὰ την όποία ἴσως κάποτε να γράψουμε. Σήμερα οι «Χριστιανοί» είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά έτοιμοι να δεχθούν και να καλλιεργήσουν την σατανική αὐτή πλάνη που ἀνθεί ανεμπόδιστα μέσα στο κλίμα του Οικουμενισμού. Οι μεμνημένοι φυσικά γνωρίζουν ότι ο θεός του παγκοσμίου κράτους το όποιο προεφήτευσε ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικῆς Ιάκωβος δεν θὰ ἔχη καμμία σχέση με την Αγία και Όμοούσιο και Ζωοποιό Τριάδα. Ο θεός του Αντιχρίστου είναι ο Μέγας Αρχιτέκτων του Σύμπαντος, ο Άρχων του Κόσμου τούτου, ο Έωσφόρος Άγγελος.

Κανείς δεν μένει φυσικά ἐκπληκτος γὰ την συμμετοχή στην άρνησι αὐτή του Χριστιανισμού του Αρχιεπισκόπου Ιακώβου, του Ρόμπερτ Στεφανοπούλου και των άλλων. Εκπληξί και πόνο προκαλεί ἡ συμμετοχή του π. Γεωργίου Φλωρόδσκι ο όποιος υπήρξε από τους κυριώτερους όμιλητάς στις συνελεύσεις της 25ης και 26ης Ιανουαρίου. Πολλοί εἰσεβείς Έλληνες είχαν σε μεγάλη ἐκτίμησι αὐτόν τον Όρθόδοξο και παραδοσιακό, όπως τον νόμιζαν, θεολόγο. Πόσο ξεγελοῦν τὰ φαινόμενα! Αὐτός ο πατερικός θεολόγος υπήρξε έν τούτοις από τους πρωτεργάτας του Οικουμενισμού και όπως βλέπουμε εξακολουθεῖ να εὑρίσκει στις προφυλακές.

Οι Έβραίοι ἐπιδιώκουν την πνευματική συνύπαρξί: με τους Χριστιανούς δημιουργώντας ἕνα κλίμα πο-

Γεγονότα και Κρίσεις

Νεκρολογία

Ευαγγελία Δημ. Μαδιᾶ. Ἀπεβίωσεν 5.11.72 Ο.Ε. ἑτῶν 79, εἰς Καρδάμυλα Χίου. Δὲν ἀκολούθησε ποτὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἐκηδεύθη εἰς Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Ματρῶνης Χίου.

Ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος ἰδρύει οἰκουμενιστῶδες Συναγωγὰς

Εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» (τεχ. 1 καὶ 15 Αὐγ.) δημοσιεύει τὰ ἑξῆς: «Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἰάκωβος διέθεσε 500.000 δολλαρίων διὰ τὴν ἐξῆς περίεργον αἰτίαν: Ἰδρυσεῖν ἐν Ἀμερικῇ τρεῖς Συναγωγὰς (Ἐκκλησίας) «Ἀδογματίστου» «NOT DOGMATIC ORTHODOX CHURCHES», ὅπου κάθε φυλὴ δύναται νὰ λατρεύῃ ἕναν Θεὸν ἀόριστον δογματικῶς, καὶ μόνον ἐν ἀγάπῃ ὀριζόμεαν». Αὐτὰ τὰ ἐξωφρενικὰ ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὴν «Ἀτλάντιδα» Νέας Ὑόρκης (28.12.72).

Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐτέθη ἡ εἰδησις αὕτη, διηρωτῶντο ἐὰν δύναται πλέον, ὁ κ. Ἰάκωβος νὰ θεωρῇται Ἐπίσκοπος Ὁρθόδοξος.

λιτισμένης ἀδιαφορίας γιὰ τὸν Σωτῆρα Χριστό, τὸ θέμα ταμποῦ τῶν Χριστιανο-ἐβραϊκῶν διαλόγων. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη χωρὶς τὸν Χριστό, ποῦ εἶναι ἡ Ἀλήθεια, δὲν εἶναι οὔτε καὶ ἀγάπη. Εἶναι ἀρνήσις τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀγάπης, γιὰτὶ Ἀλήθεια καὶ Ἀγάπη εἶναι ὁ Χριστός.

(Ἀκολουθεῖ)

Παράδοξα καὶ ὅμως ἀληθινὰ

Τὸ Βατικανὸν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἀρμοδίας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγώρισε πρὸς τοὺς Καθολικοὺς Ἐπισκόπους, ὅτι οἱ Μοναχοὶ (ἄνδρες καὶ γυναῖκες) δύναται νὰ φέρουν λακίην ἀμφίεσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀπλή καὶ ἀξιοπρεπεῖς. Ἐκ Βατικανοῦ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; Τί ἄλλο ἡμπερεῖ νὰ ἀνομέῃ τὴν ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους αἰρετικούς, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ κατεπάτησαν πᾶν ἱερὸν καὶ δοτικὸν σχετικῶς μετὰ τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ ὀρθόδοξον πίστιν, τῶς παραιοσιάζονται νὰ προβαίνουν εἰς κάθε εἶδους νεωτερισμὸν καὶ μωδερνισμόν.

Τεῖνουν, ὡς τυγχάνει παθομολογούμενον, εἰς τὴν πληρὴ καὶ τελείαν ἐκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν προσαρμογὴν τῆς εἰς τὸ πνεῦμα τῶν συγχρόνων ἀθέων ὑλιστῶν καὶ νεωτεριστῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἔπειτα οἱ φίλοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ ὁμιλοῦν περὶ ἐνώσεως καὶ ἀγάπης. Δὲν ἐντρέπονται;

Γινώμαι Πατέρων

Ἀδελφός εἶπε τῷ Ἀββᾷ Σισαῖ· πῶς οὐκ ἀναχωροῦσι τὰ πάθη ἀπ' ἐμοῦ; Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· τὰ σκεύη αὐτῶν ἐνδοθέν σου εἰσὶν· δός αὐτοῖς τὸν ἀρραβῶνα αὐτῶν καὶ ὑπάγουσιν.

Γεροντικόν.

Μὴ δεσμευθῇς τῷ μακρῷ καὶ οὐ δουλεύσεις τῷ μείζονι. Οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μείζον κακόν, πρὸ τοῦ μικροῦ διαπλάττεσθαι.

Ἡλία Πρεσβυτέρου.

Χειροτονία

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου καὶ ἑτέρων κληρικῶν, ἐχειροτονήθη ὁ Μοναχὸς Ἰωακείμ, κατὰ κόσμον Κωνσταντῖνος Γιάννος τοῦ Νικολάου ἐκ Μηλιῶν Ἰσταντίας Εὐδοσίας, διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 18.3.73 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Πλυτῶν Νερῶν Ἀττικῆς. Εὐχόμεθα αὐτῷ καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατεύθυνσεως των.